

SZKÁROSI ENDRE

Háromszékely

Merre nyílik az üres kapu?
Átfújja a szél, mindig befelé. Behord havat, madarat,
levelet, elsüllyedt üzenetet, nem száll le érte, nincs
hová.
Vonulnak férfiak, nők, szekerek, a lovak mögött gyerekek.
Elsodródtak, a földön cserepek.
Ami volt talán, az nincs, ami van, sohasem létezett.
Itt van; a többi mind mögötte. Ülhet lócán, fejő- vagy
támlás széken, a fotelban, kanapén; mindig kívüle.
Űl, merevedve néz, kívülről kifelé.

Vészkijárat

kávéja a kihűlt asztalon
elhagyott kórházi kert
szív mely testéből végre kiárad
lúktet
egy percig örökre élve marad

L-átkötés: Mert

Kerek e világ, ha rám borul,
kerek e világ, ha rám borul.

Átfúj rajtam a szél,
átfúj rajtam a szél.

És régi és új
és itt és távol
ismerős idegen
te is mind:
mindenség-szeretet.

Befed ez a kék ég, ha elesel,
befed ez a kék ég, ha elesel.